

Posudek vedoucího bakalářské práce
Cech řeznický královského města Plzně
Eliška Kutná

Řezníci jistě sehrávali po staletí mimořádně důležitou dějinnou roli ve všech českých středověkých i raně novověkých městech, kde také většinou představovali absolutní společenskou elitu. Pozornost historiků i z tohoto důvodu přitáhli již dávno, přesto dosud existuje nemálo bílých míst a větší množství konkrétních případových studií lze jen vítat. Jednu takovou ve své bakalářské práci nabízí i E. Kutná.

Ke struktuře její práce nemám žádné námitky, autorka dokonce dokázala „rozpustit“ i běžné úvodní obecné kapitoly a podkapitolky do uceleného výkladu právě jen o plzeňském řeznickém cechu. Nejprve se zmiňuje o důvodech volby svého tématu, stručně pojednává o starší historii řezníků v Čechách a zvláště o dostupných pramenech a literatuře. Následuje obsáhlá kapitola o dějinách plzeňských řezníků a jejich cechu napříč staletími až do 19. století, kdy byly cechy zrušeny a na jejich místě vznikla společenství řezníků a uzenářů. Stručné pojednání o tom plzeňském by přitom také bylo příhodnější napojit na předchozí výklad a nevytvářet z něj několikařádkovou podkapitolu. V uvedené části své BP autorka vychází hlavně ze Strnadova Listáře, zná však i další relevantní literaturu a tyto zdroje už i zde doplňuje poznatky z archivního materiálu. Druhá kapitola o přijímání do cechů je v podstatě parafrází díla Zikmunda Wintra, třetí kapitola se věnuje stručně řeznickým privilegiím, přičemž jistě stojí za zmínku, že E. Kutná komparuje Strnadovu i Hruškovu edici s autentickými archivními prameny a také je komplementárně cituje. Totéž platí ostatně i pro následnou kapitolu o řeznických artikulech. V páté kapitole se opřela o Strnada a Macháčka a z jimi shromážděných informací sestavila (viz tabulka v příloze) a pojednala geografii plzeňských řezníků. Na jinou tabulku se pak váže i další kapitola o předních postavách řeznického cechu, přičemž právě ona tabulka ukazuje (byť jde jen o neúplný výběr), jak často stáli řezníci na samém vrcholu městské správy. V sedmé kapitole jsou ocitovány pokuty, bohužel bez udání roku nebo aspoň přibližné doby svého vydání. Kapitola osmá pojednává o dochovaných cechovních památkách, movitých (tovaryšských listech, truhlici, konvici a feruli) i nemovitých (masné krámy, řeznický dům). V závěru autorka shrnuje svůj výzkum a nastiňuje další možnosti studia. Pochvalu zaslouží vyčerpávající seznam pramenů (pro něž nešla jen do archivu, ale také do ZČM) a literatury i precizní přílohy, textové (artikuly, tabulky, recepty a lidové písně o řeznících), stejně jako obrazové (archiválie a cechovní památky).

Bakalářská práce E. Kutné je zdařilá rovněž po grafické a jazykové stránce. Překlepů a stylistických a gramatických prohřešků je zanedbatelné minimum (např.: s. 8 - ...jednoho z posledních založeného /sic!/ králem...; s. 10 – Libštějnský = Libštejnský; s. 27 – před „a to“ chybí čárka; s. 34 – A proto lze můžete najít...). Především je však nutno říci, že autorka výborně zvládla jak parafrázi existující literatury, tak studium archivních zdrojů a vytvořila zdařilé dílo, které bude jistě využitelné při dalším výzkumu, případně i pro její rozšíření na diplomovou práci. Práci doporučuji k obhajobě a hodnotím jako **výbornou**.

V Plzni 3. května 2014

PhDr. Jan Kilián, Ph.D.

